

Arrest

nr. 63 821 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 oktober 2009 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt volgens verzoeker betekend op 6 april 2011 en vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 12.07.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.29.10.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de integratie van betrokkene ook moge zijn (betrokkene staft die door middel van een certificaat Nederlands), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22.08.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.08.2005.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 26.11.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn; Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen; Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing stelde dat om geregulariseerd te worden op basis van het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 betrokkene een arbeidskaart B diende voor te leggen, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing verwijst naar een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 29.10.2010 waaruit blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B aan verzoeker geweigerd werd; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte de voorwaardelijk geregulariseerde, zijnde verzoekende partij, niet de mogelijkheid heeft gegeven, na weigering van de arbeidskaart B, alsnog een nieuwe werkgever te vinden om vervolgens een nieuwe aanvraag arbeidsvergunning en arbeidskaart B te formuleren waardoor het redelijkheidsbeginsel werd geschonden; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen bewijs bijbrengt in die zin enige inspanning te hebben gedaan; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij gebreke aan concrete informatie of betrokkene alsnog een nieuwe aanvraag arbeidsvergunning en arbeidskaart B indiende of zou indienen, zonder meer uitgaat van de gegevens dewelke het Vlaams Gewest bij schrijven d.d. 29 oktober 2010 ter beschikking stelt over de initiële aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen bewijs bijbrengt dat er binnen de voorziene periode van 3 maanden, na voorwaardelijke beslissing geen nieuwe aanvraag is geweest van verzoekende partij tot het bekomen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart B; Terwijl de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710); Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624); Terwijl zulks in casu niet het geval vormt; Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) in zich draagt, het redelijkheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Betreffende de vermeende schending van voormelde artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motivering betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing,

zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt. In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan. De door verzoeker kennelijk als gebrekkig gemotiveerde overwegingen die, (tezamen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling) de motivering van de bestreden beslissing uitmaken, volstaan derhalve om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen. De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid ongegrond wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde hem de mogelijkheid dient te geven na weigering van de arbeidskaart B een nieuwe werkgever te vinden om vervolgens 'een nieuwe aanvraag arbeidsvergunning en arbeidskaart B te formuleren'. Deze 'mogelijkheid' wordt niet voorzien in het criterium 2.8B. Het is conform het criterium 2.8B van de instructie dd. 9.07.2009 aan de verzoekende partij om bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor te leggen tijdens de periode van 15.09.2009 - 15.12.2009. Na voorlegging van een dergelijk arbeidscontract dient het arbeidscontract binnen drie maanden aangevuld te worden met een arbeidskaart B, afgeleverd door de Vlaamse overheid. Verzoekers beschouwingen falen in rechte. De gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bevoegde gewestelijke overheid de arbeidsvergunning en arbeidskaart had geweigerd, mocht wel degelijk een beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en diende geenszins aan verzoeker de mogelijkheid te geven een nieuwe werkgever te vinden. Dit geheel overeenkomstig de instructies van 19.07.2009, in het licht waarvan de gemachtigde in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid verzoekers aanvraag kan onderzoeken. In de instructies wordt inderdaad bepaald dat: "De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na eenjaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld" (onderlijning toegevoegd). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft de gemachtigde verzoeker hierop uitdrukkelijk gewezen in het schrijven van 12.07.2010: "Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. (...)"(onderlijning toegevoegd).

Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen. Door de gemachtigde wordt dienomtrent in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: 'Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 12.07.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingen-

register onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.29.10.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Hoe goed de integratie van betrokkene ook moge zijn (betrokkene staft die door middel van een certificaat Nederlands), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22.08.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.' De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals*

beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden centrum.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de toepassing in de bestreden beslissing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.”

2.8. De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 12.07.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.29.10.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”*

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging een arbeidsovereenkomst voorlegde van 22 september 2009 met L.V.G. te N. De in punt 2.8. vermelde vaststellingen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier waarin zich de brief van 12 juli 2010 bevindt van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan verzoeker waarin gemeld wordt dat verzoeker zal geregulariseerd worden onder voorbehoud van de afgifte van een arbeidskaart B en waarin zich tevens de brief van 29 oktober 2010 bevindt van de Vlaamse overheid waarin deze aan de verwerende partij kenbaar maakt dat de afgifte van de arbeidsvergunning en de afgifte van de arbeidskaart aan verzoeker voor tewerkstelling bij L.V.G. te N. werden geweigerd. Verzoeker betwist de weigering van de toekenning van de arbeidskaart B niet. De Raad kan het onmogelijk een schending achten van de in het middel opgeworpen beginselen dat de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart omdat geen arbeidskaart B wordt voorgelegd en vastgesteld wordt dat de aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart B geweigerd werd door de Vlaamse overheid. Immers door zo te handelen doet de verwerende partij niet meer dan gevolg te geven aan een gedragslijn die ertoe strekt vreemdelingen die lokaal en economisch verankerd zijn in België, een verblijfsmachtiging te geven.

2.10. De bewijslast ligt in deze bij verzoeker die moet aantonen dat hij een arbeidskaart B ontvangt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat de verwerende partij na de weigering van de afgifte van de arbeidskaart B had dienen na te gaan of verzoeker geen nieuwe werkgever gevonden had en naar aanleiding daarvan een nieuwe aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart B had ingediend. Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren daaromtrent een motivering te vinden in de bestreden beslissing. Verwerende partij is niet bevoegd voor de afgifte van arbeidskaarten. Verwerende partij kan enkel vaststellen dat de arbeidskaart B werd toegekend of niet. In casu volstond voor de verwerende partij de vaststelling dat de arbeidskaart B niet werd toegekend aan verzoeker. Verzoeker toont evenmin aan dat hij effectief een arbeidskaart B verkregen heeft na een nieuwe aanvraag zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij hem niet de mogelijkheid heeft gegeven nog een nieuwe werkgever te vinden, dient de Raad op te merken dat dit niet blijkt uit het administratief dossier, minstens toont verzoeker niet aan waarop zijn bewering gestoeld is.

2.11. Verzoeker betoogt onder het kopje "*vordering tot schorsing*" van zijn verzoekschrift nog het volgende: "*Doordat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker zou betekenen dat zijn bestaande sociaal leven volledig wordt stopgezet hetgeen een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM;*"

2.12. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij hier een sociaal leven leidt dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA